

[P. M. Dam.]

styre, og den Form, som dette Tilbud, altsaa nærværende Styrelsesforslag har faaet, maa være Færingerne en Borgen for, at man fra dansk Side er besjælet af et ærligt Ønske om at finde en Ordning, som kan give Færingerne de bedste Muligheder til ved egne og danske Kræfter at gøre Øerne til et virkeligt godt og lykkeligt nordisk Folkehjem; thi Forslaget indebærer intet enten-eller, men understreger tværtimod, at det for de allerfleste Sagers Vedkommende skal staa Færingerne frit selv at skønne og bestemme med Hensyn til Tidspunktet for Overtagelsen af det fulde økonomiske og administrative Ansvar. Her er saaledes ikke bare Tale om Indrømmelse af Ret til Selvstyre og national Frihed, men ogsaa om en direkte Hjælp til Selvstyre.

Med dette Faktum i Erindring virker det noget beskæmmende for mig som Færing, at det ærede Medlem Hr. Thorstein Petersen lægger Beslag paa det høje Tings Tid til at fremføre en vidtløftig Argumentation for, at det høje Ting skal forlade et allerede indtaget Standpunkt med Hensyn til Færingernes fulde Selvbestemmelsesret.

Det ærede Medlem Hr. Thorstein Petersen kan da ikke nære Haab om, at det høje Ting skal følge et Mindretal paa Færøerne imod et Flertal paa Færøerne. Dertil er den danske Nation alt for demokratisk og frisindet. Det ærede Medlem Hr. Thorstein Petersen staar her i Dag og spiller Profet og forudsiger, hvad der vil ske paa Færøerne, men jeg, som ogsaa kender de færøske Forhold, kan sige, at jeg ikke er enig med ham, og at jeg paa ingen Maade tager ham som kvalificeret Spaamand eller Profet i saa Henseende. For det er ikke noget nyt, at han og hans Parti ikke har villet Samarbejde under de allervanskeligste Tider, et Samarbejde, der nu maaske er betingende for, at vi, der dog er Nordboer, kan forblive Nordboer. Jeg er Færing, og jeg ønsker at handle som Færing, men jeg er ogsaa Nordbo, jeg føler mig ogsaa uløseligt knyttet til Norden, og som saadan kan jeg ikke lade være med at tage i Betragtning det, som er Forudsætningen for at kunne fortsætte med at have den Ære at være Medlem af de nordiske Nationer og Folk. Jeg kan ikke lade være med at tage i Betragtning de Kræfter, de

Forhold, der er bestemmende i disse Dage. Jeg kan ikke lade være med at regne med, at den eneste Forudsætning og den eneste Betingelse for, at man kan holde Hovedet oppe som Nordbo, som Medlem af de nordiske Nationer, er, at man søger sammen, at man staar sammen, at man føler sig som et Brødræsamfund. Og det skal siges her, og det skal siges paa Færøerne, at jeg ser det som en Fare, hvis det skal ske, at vi, saa faatallige vi er, skal komme til at ligge ene derude i Strømmen, Tidens Strøm, Bevægelsernes Strøm, Kræfternes Strøm. Enhver, der har beskæftiget sig med Historie, ved vel, at Magtfaktorerne er de afgørende, men han ved ogsaa, at det, der engang statsretligt er sket og blevet anerkendt af alle, det som længe har ligget fast i Leje, det nationale Liv og Traditionen, det har dog en vis Magt. Det, som engang har vundet Respekt blandt Nationerne, giver en vis Fortrinsret eller Fortrinsmulighed for at kunne holde Stillingen, beholde Friheden frem for det, at man i disse Tider skulde komme til at ligge saaledes, at kun 30 000 Mennesker skulde være ene om at løse Opgaverne, ikke bare de indre Opgaver, sociale Opgaver, kulturelle Opgaver, men alle de Opgaver, som et Folk interesserer sig for, ikke mindst Frihedens og Selvstændighedens Opgaver, den Selvstændighed at leve som et Folk og leve som frie Mennesker, som et demokratisk Samfund. Det synes jeg det ærede Medlem Hr. Thorstein Petersen ogsaa burde tage i Betragtning. Jeg føler i dette Øjeblik, at jeg ikke just staar paa en dansk Talerstol eller paa Folketingets Talerstol, men at jeg har faaet Lov til at tale inden for den nordiske Grænse, og derfor er maaske det, jeg fører frem, og den Form, jeg giver det, noget ekstraordinær, men jeg beder om, at det bliver taget i Fordragelighed, for Tiderne er ekstraordinære.

Det virker selvfølgelig noget beskæmmende, eller noget nedtrykkende, at høre, at det ærede Medlem Hr. Thorstein Petersen undsiger denne Pagt, om jeg saa maa sige, der bliver gjort mellem to frie Folk, og at han ikke har været berørt af den Frihedens Aand, der er kommet til Orde i dette høje Ting fra alle Sider, den fulde Anerkendelse af os som et Folk. Det virker maaske en Smule haabløst at høre en saadan Undsigelse,